

chuối ngày đã qua

Giam mình trong phòng vắng, điều thuốc tàn dần theo từng làn hơi mỏng mang nặng nỗi niềm một chàng trai vừa tròn 24 tuổi. Đêm nay, tất cả như vô nghĩa, không nển, không hoa, không bạn bè, không người thân, trong cái khoảng trống kia chỉ có con tim đang ray rút với luồng suy nghĩ quay cuồng, hỗn loạn... Con trai không thể khóc, phải tỏ ra kiên cường trước mọi hoàn cảnh. Ba của Hoàng đã từng nói như vậy — cố nén tiếng khóc, cố hòng chùng nghẹn lại, cuộc tình sinh viên thuở nào như 1 khúc phim quay chậm, một thời hình bóng người con gái Ngọc Hân đã chuyển hướng cuộc đời anh vào vùng trời ngập tiếng cười hạnh phúc, cùng những đêm khắc khoải trong giận hờn... Hoàng muốn quên, muốn đốt cháy tất cả những kỷ niệm đẹp ngày xưa, vì những kỷ niệm đẹp thường là nguyên nhân của nỗi muộn phiền ray rút. Nhưng trong phút giây đầu có thể lãng quên được...

“Hân đã chết! Hãy chấp nhận sự thật Hoàng ạ...” Giọng Lam vẫn như đang vắng vắng bên tai. Hoàng không chịu đựng được nỗi xót xa, đau đớn tận cùng của tâm hồn khi nghĩ đến Hân, một cô gái hay hát, hay cười, khéo tay, thùy mị và đoan trang trong chiếc áo dài trắng trinh thuần khiết ngày nào mà nay mờ xanh cỏ lá. Nỗi cô đơn, chán chường chiếm trọn tâm can...

Hân,

Trời bắt đầu vào hạ, nơi xa đó em có nghe khúc nhạc sâu của ve, có thấy sắc hồng đỏ của phượng? Mỗi đợt gió thoảng qua, tim anh như rạn nứt ra trăm mảnh rơi theo từng cánh phượng nhỏ nhoi. — Hoàng gục đầu trên chiếc bàn gỗ cũ kỹ bên ánh đèn vàng hiu hắt. Anh nhắm nghiền mắt lại như muốn xua đi những tháng ngày xưa cũ, hay cố chặt chiu gom nhặt dòng kỷ niệm ngày nào? Từng giòong lệ thấm mặn môi, phải, anh đã không kềm chế được mình và Hoàng đã khóc. Xin lỗi em, nghĩ đến em là anh không

cầm được nước mắt. Em ở nơi xa một mình làm sao anh yên tâm được hử Hân...

Đêm nay sinh nhật anh, và cũng là kỷ niệm mình quen nhau được 24 tháng Hân à. Em có nghe anh nói không? Anh nhớ hai câu thơ, có lẽ nói về mình đó Hân:

*“Thời gian không lâu nhưng tình yêu
sâu đậm,
Kỷ niệm không nhiều nhưng nhớ mãi
không nguôi.”*

Hân, để anh kể chuyện cho em nghe nha...

Đang là những ngày cuối năm, nên trong lớp những quyển lưu bút chuyển nhau vội vã. Nhưng anh không thể viết được, tất cả mọi thứ đều làm anh nhớ đến em. Năm trước, cũng lúc sân trường đầy cánh phượng, anh nói với em về đến là mình thoải mái, chia tay, không phải vướng bận... Anh chưa nói hết ý mình thì em đã vội vã hỏi: “Ai chia tay ai?” Anh cười lớn trước sự ngỡ ngàng của em, thì chia tay mấy công thức toán khó khan, những bài sử địa dài ngoằn mấy trang giấy đó... biết mình đã bị lỡ lời nên em quay mặt đi ép mấy con bướm, cố dấu đôi má vừa hồng đỏ không biết tại e thẹn hay hồng vì cánh phượng. Hân, mới ngày nào, anh chờ em

ở đầu đường để chờ cơ hội làm quen với em. Em biết không, mỗi ngày nhìn thấy em đi học về là đủ làm cho anh thấy vui rồi. Đôi mắt đen trông thật thơ ngây với chiếc mũi thon cao, em có mái tóc đen huyền óng ả, buông rủ ôm đôi bờ vai nhỏ, Anh không thể diễn tả được cái vẻ đẹp ấy một cách trọn vẹn, tất cả chỉ có thể “thấy” được khi bên em mà thôi. Cảm ơn em. — Hoàng chợt mỉm cười, nụ cười chua chát, trong ánh mắt nhòa lệ

Chuối ngày bên em thật là vui vẻ, anh thấy hạnh diện bên em khi những người con trai khác không được em đoái hoài đến. Nè, em còn nhớ hôm mình về thăm Nội với Lam, Thanh, Phương, Vũ... không? Lúc đó là sau khi thi học kỳ hai, nhóm tụ mình về miền quê hít thở không khí trong lành và rồi trở về bận rộn với sách vở chuẩn bị cho kỳ thi sắp đến. Em nói nếu chưa gặp anh thì không biết đến bao giờ em mới chấm dứt, không đùa giỡn với tình yêu. Lời nói thương yêu lúc nào cũng đọng đầy mật ngọt, nhưng anh sợ... cái sợ hiển nhiên là anh sợ mất em, Hân. Cuộc sống sinh viên của mình đầy những tin yêu, ước mơ và hy vọng. Anh còn nhớ là em muốn thành một cô y tá để chăm lo cho người đó mà, nhưng không... Bàn tay

định mệnh đã bóp chết một con tim nhân hậu, đẩy lòng vị tha... hay chính nó đã giúp con tim lia xa cõi đời ô trọc để giữ mãi sự trinh trắng?... Tại sao tạo hóa lại trở trêu như vậy? Anh không tìm được câu trả lời xứng đáng...

... Và rồi Tết lại đến, anh mời em đi dự lễ tất niên. Đêm đó có một điều khiến anh chú ý em nhất: em mặc chiếc áo dài màu xanh. Đó là lần đầu tiên anh thấy em trong chiếc áo dài màu... và cũng đã là lần cuối cùng...

Em còn nhớ ngày mình quen nhau tròn 12 tháng không? Sáng hôm đó, anh định dậy sớm chờ em đi học và tặng em món quà làm kỷ niệm, anh thật bất ngờ và hạnh phúc khi vừa bước ra cửa, em đã đứng chờ anh ở đó tự bao giờ với đóa hồng 12 hoa tượng trưng cho mỗi tháng của yêu thương. Anh cảm ơn tình em, anh thấy món quà trong tay quá ư là nhỏ bé và tầm thường. Mình đã ôm nhau, bắt chắp bao nhiêu người đi qua đang ngó mình ngay trên con phố nhỏ. Anh còn nhớ... “

“Anh Hoàng...!” Một luồng gió nhẹ thoảng qua kéo theo tiếng lá xào xạt, chợt Hoàng ngước mặt nhìn trân ra ngoài khung cửa.

“Hân... em đó phải không? Em đang nghe anh kể chuyện phải không em? Anh biết là em vẫn mãi bên anh mà...” Từ trong tiềm thức, đâu đây thoáng vang lên tiếng thì thầm..”Anh Hoàng... em đến thăm anh nè... xin lỗi để anh phải đợi lâu, anh Hoàng...”

Em Hân, trong lần sinh nhật thứ 23 của anh, em đã xuất hiện trong chiếc áo đầm trắng và ôm bó hoa hồng thật to trong tay. Màu trắng trinh nguyên hay màu tang thương... như linh cảm cho thấy điềm gì, nhưng anh đã gạt đi. Anh sưng sờ, ngạc nhiên khi nhận ra tất cả là hoa bằng giấy. (Hèn chi, mấy đêm trước mắt em thâm đen vì thức khuya làm hoa cho anh!!!) Ánh mắt em nhìn anh thật ấm: “Hoàng, chúc anh sinh nhật vui vẻ” rồi ngã vào lòng anh. Anh ôm em, siết chặt như sợ những giây phút này sẽ vượt mất. Anh thì thầm vào tai người yêu nhỏ bé của mình. “Thương em nhiều, Hân.”

Biển về khuya thật êm đềm, bên nhau

mình nói nhiều chuyện tương lai hai đứa. Gió biển hiền hòa thổi nhẹ cùng tiếng cười khúc khích của em. Ôm người yêu trong lòng, anh hứa với bản thân mình phải cố gắng học và làm hơn nữa lo cho tương lai, và nhất là em, anh sẽ giữ em trong tay anh như vậy mãi, sẽ không để em bay mất. Mình đã yên lặng khá lâu, vì nói làm gì khi lời nói phát ra từ thanh quản không diễn tả được sự rung động ngấm ngấm nhưng mãnh liệt của con tim. Em ngước mắt nhìn anh, giọng nói như nghèn nghẹn: “Dù anh có đi đâu cũng nhớ trở về cưới em nha, anh Hoàng. Em sẽ chờ anh!” Anh xúc động thật sự, chỉ biết khuyên em giữ gìn sức khỏe, nhất là đừng để cơn đau tim tái phát. Sóng biển vỗ nhẹ vào bờ cát như muốn xoa dịu đi nỗi lòng trong tim anh.

Thời gian trước hấu như ngày nào mình cũng gặp nhau, nhưng từ ngày anh đi học xa, không gặp được em, thì chỉ có gọi điện thoại, nghe giọng em cũng đỡ buồn. Thấm thoát thời gian đã trôi qua, trong một chiều mưa anh nhận được thư Lam có kèm theo nửa trang báo... trước mắt anh như tối sầm lại, cảm giác hụt hẫng, mất mát, bất chợt lảo đảo khi dòng chữ in đậm: “Nguyễn Ngọc Hân. Từ trần ngày 12 tháng 2 năm 1995. Hưởng dương 20 tuổi.” Đập vào mắt anh. Căn bệnh tim quái ác đã cướp mất em, nguồn vui và lẽ sống của anh, làm tim anh bị va chạm quá mạnh. Anh hối hận mình đã không được trông thấy em lần cuối. Nhìn tương lai trước mắt anh là một màu đen u tối không có em, còn em, em có bao giờ mặc áo màu tối đâu. Hân...

Hoàng thì thầm: “Hân, sao em không nói lời nào vậy... nhìn anh, anh muốn em nhìn anh với đôi mắt thật buồn... đừng khóc em...”

Tiếng gào thét tận cùng nơi sâu thẳm của tâm hồn Hoàng, Ngọc Hân, sao em lại ra đi? em hứa không làm anh buồn mà? Em hứa sẽ chờ anh về, mình làm đám cưới?, còn đây những ước mơ, em chưa thực hiện được mà? Còn rất nhiều việc chờ em... tại sao, tại sao? Hàng loạt những câu hỏi “tại sao” và “tại sao” cứ bám lấy Hoàng. Anh chỉ còn biết cúi đầu chấp

nhận viễn cảnh hiển nhiên trước mắt làm câu trả lời miễn cưỡng. Giờ đây, không có em để trông chờ, không còn ai khóc thầm trong hờn dỗi mỗi lần anh trễ hẹn, không ai... Đột nhiên, Hoàng nghe một cảm giác mát lạnh qua người. Trong cơn miên man, Hoàng nghe tiếng Hân từ nơi xa xói vọng về. Hoàng mãi chìm đắm lặn ngụp trong kỷ niệm thời xa xưa, chợt tiếng đập phành phạch của những trang giấy tập, bay vương vãi khắp phòng, tiếng cửa sổ bị gió thổi đóng sầm lại, thanh thoát vì vu trong tiếng gió: “... em không thể về với anh được anh Hoàng... đừng trách em nha anh... không phải lỗi của em mà...”

Giữa đêm thâu thanh vắng, Hoàng chợt mở mắt như tìm kiếm, cố nén tiếng khóc âm thầm: “Ngọc Hân... Hân...!!!” Chính sự yên lặng đã cào xé khơi dậy, khuấy động vết thương không liền mặt theo năm tháng trong anh. Và cũng chính sự yên lặng trong bóng tối đã trả lại một người con trai tên Hoàng thật sự. Anh tự ngó lại lòng mình, xuống tận nơi sâu thẳm của tâm hồn, nơi đang thiu thiu những cảm tình u tịch, những ước vọng mập mờ... và để rồi dậy lên những vui, buồn ray rức, lắm khi tưởng chừng như vô cớ.

Một phút giây nào đó, tất cả như lắng đọng trong hốc sâu tâm hồn, trạng thái cảm nhận anh với em như là một. Không còn cảm giác đau âm ỉ khôn nguôi, không khát khao, không xót xa, không nuối tiếc cho một cuộc tình, không gì hết... Không! Anh phải đứng dậy bước qua tất cả dù một mình, dù đau đớn, dù cô đơn. Anh phải đứng lên tìm bản chất thật của anh. Ngọc Hân, miếng đất dĩ vãng anh chỉ vun vén cho một tình yêu chúng mình, và sẽ chỉ một mà thôi.

Khi tia nắng mong manh chen mình qua song cửa là lúc anh phải gom góp nghị lực để đứng ra khỏi vòng loay hoay trên sự đổ nát của ngày xưa. Một cảm giác mới mẻ nổi dậy giữa bóng tối bên trong, hiện lên để chào đón ánh sáng của ngày mai. Ánh mắt đan lại, Hoàng không còn khóc nữa, nhưng anh vẫn cảm thấy nhức nhối.

Hạ buồn, 05-98